

L'ÈPOCA FEUDAL

El feudalisme va ser el sistema social, polític i econòmic dominant al llarg de tota l'edat mitjana en els diversos estats de l'Occident europeu.

La seva gènesi, cal buscar-la en els esdeveniments del baix Imperi Romà –creixement dels latifundis i major poder dels terratinents, inseguretat...–, combinats amb elements procedents del món germànic.

Tot això va cristal·litzar, cap al segle X, en el regne franc. Catalunya –que formava part de la Marca Hispànica– va rebre les influències des de l'altre costat del Pirineu. Això va repercutir en la seva història un cop desvinculada dels francs.

El feudalisme era un règim social que es basava en la confiscació, sovint brutal, dels beneficis –excedents– del treball camperol i que garantia, mitjançant un sistema més o menys complex de xarxes de dependència –vassallatge– i de gratificacions –feus–, la seva redistribució en el si de la classe dominant.

A l'època feudal, la societat estava dividida en dos grans estaments: els privilegiats i els no privilegiats. El primer grup l'integraven la noblesa –amb la monarquia al capdavant– i el clergat. En el segon, hi havia el poble, amb els camperols, els artesans, els comerciants... Mentre els primers –els privilegiats– procuraven la defensa militar i espiritual de la societat, els segons –els no privilegiats– tenien la missió de sustentar i servir els privilegiats.

Aquesta divisió social es traduïa, entre moltes altres coses, en diferències en la vida quotidiana. El treball era una tasca exclusiva dels no privilegiats, i servia per mantenir tota la societat.